

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. G. P. s. r. o.**,
sídlem X
zastoupeného advokátem Mgr. Ivo Kroužkem,
sídlem Washingtonova 1599/17, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2016, č. j. 51047/16/5200-11433-702459,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou zdejšímu soudu dne 8. 12. 2016 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 51710/16/4222-21791-302647, kterým byla podle § 237 odst. 4 zákona č. 290/2008 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“),

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

zamítnuta stížnost žalobce na postup plátce daně, kterým byla provedena srážka odvodu z elektřiny ze slunečního záření podle hlavy IV zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, za odvodové období prosinec r. 2015.

2. Žalobce v předmětné věci uvedl, že solární odvod má likvidační dopad na jeho majetkovou podstatu a domáhal se zohlednění této skutečnosti ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, což žalovaný odmítl učinit. Na podporu svých tvrzení předložil žalobce údaje ze svých účetních závěrek a rozsáhle argumentoval o negativním a likvidačním vlivu solárního odvodu na jeho podnikání. Namítl, že ani institut paušálního prominutí daně, který pokládal Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013-57, publikovaném pod č. 3000/2014 Sb. NSS, za vhodný prostředek k zohlednění likvidačního dopadu, není ministerstvem financí aplikován, a není tak s to poskytnout ochranu jeho práv. Žalobce vyšel z toho, že v průběhu řízení likvidační účinky solárního odvodu na jeho majetkovou podstatu řádně popsal a prokázal a že žalovaný měl v návaznosti na to v souladu s usnesením Ústavního soudu ze dne 10. 12. 2013, sp. zn. II. ÚS 4623/12, učinit závěr o případné protiústavnosti podrobení jejich příjmů solárnímu odvodu, na což však žalovaný zcela rezignoval. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v řízení podle ustanovení § 237 daňového řádu se posuzuje pouze správnost jednání plátce daně, přičemž rozpor postupu plátce daně s hmotným a procesním právem nebyl v řízení před správními orgány shledán. K tomu poukázal na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který vyslovil, že rdousícího efektu solárního odvodu se nelze domáhat v řízení podle ustanovení § 237 daňového řádu, i na usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 12. 2013, sp. zn. II. ÚS 4623/12, v němž byl shledán takový závěr Nejvyššího správního soudu ústavně akceptovatelným. Žalovaný také poukázal na to, že ani žalobcem zmiňovaný nález mezinárodního arbitrážního soudu (nález London Court of International Arbitration ze dne 3. 2. 2006, č. UN3481 *EnCana Corporation proti Ekvádoru*) mu nesvědčí, neboť o vyvlastnění v případě přijetí nové daňové povinnosti by mohlo jít jen ve zcela mimořádných případech, které v případě zadržení 10 % veškerých transakcí nebyly shledány. Žalovaný uzavřel, že v řízení bylo postupováno zcela v souladu se zákonem a navrhl zamítnutí žaloby.

Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

4. Žalobce je vlastníkem a provozovatelem fotovoltaiických elektráren. Vyrobenou elektrickou energii dodával do distribuční sítě společnosti X. XN. Předmětem sporu se stala platba za elektřinu dodanou do distribuční sítě v prosinci 2015. Společnost X. XN uhradila žalobci jen část z fakturované částky za toto období. K jeho žádosti o vysvětlení podle ustanovení § 237 odst. 1 daňového řádu svůj postup odůvodnila tím, že jako plátce daně byla povinna z platby srazit a odvést správci daně solární odvod dle ustanovení § 14 zákona o podporovaných zdrojích energie.
5. Žalobce následně podal proti postupu plátce daně stížnost dle ustanovení § 237 odst. 3 daňového řádu. Specializovaný finanční úřad však stížnost zamítl. Poukázal na text ustanovení § 14 a následujících zákona o podporovaných zdrojích energie, z něž plyne, že provozovatel

přenosové soustavy je povinen z platby za výkup elektřiny vyrobené ze slunečního záření srazit, vybrat a odvést solární odvod, neboť byly splněny všechny zákonné podmínky. Ve svých rozhodnutích poukázal rovněž na nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11 (publikovaný pod č. 220/2012 Sb.).

6. Žalobcem podané odvolání bylo žalovaným zamítnuto a rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu potvrzeno. V odůvodnění žalovaný uvedl, že správní orgán není oprávněn posuzovat ústavnost konkrétního zákona a navíc ústavnost předmětné právní úpravy již potvrdil Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, na nějž v podrobnostech odkázal. Pokud by měl solární odvod na žalobce likvidační dopad, žalobce mohl požádat o posečkání úhrady jiné daně nebo jejího příslušenství. Do úvahy je však třeba vzít i určitou míru podnikatelského a ekonomického rizika podnikání a fakt, že žalobce měl coby řádný hospodář přizpůsobit své cash flow případným změnám podmínek na trhu, jelikož, jak uvedl i Ústavní soud, nemohl spoléhat na to, že zákonodárce výši poskytované podpory v průběhu času nepřehodnotí. Dále žalovaný uvedl, že i kdyby solární odvod na majetkovou podstatu žalobce likvidační dopad měl, nebylo by možné tuto skutečnost řešit v řízení podle ustanovení § 237 daňového řádu, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.

Soud v předmětné věci vycházel z následně uvedených ustanovení právních předpisů:

7. Podle § 237 odst. 1 daňového řádu „*[m]á-li poplatník pochyby o správnosti sražené nebo vybrané daně, může nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy se o výši sražené nebo vybrané daně dozvěděl, požádat plátce daně o vysvětlení. V žádosti uvede důvody svých pochybností.*“.
8. Podle § 237 odst. 2 daňového řádu „*[p]látce daně je povinen podat poplatníkovi písemné vysvětlení do 30 dnů ode dne, kdy žádost obdržel, a v téže lhůtě případnou chybu opravit a současně podat následné hlášení nebo dodatečné vyúčtování správci daně.*“.
9. Podle § 237 odst. 3 daňového řádu „*[n]esouhlasí-li poplatník s postupem plátce daně, může podat stížnost na postup plátce daně správci daně, který je tomuto plátcí daně místně příslušný, a to do 30 dnů ode dne, kdy poplatník obdržel od plátce daně vysvětlení. Nesplní-li plátce daně svoji povinnost podle odstavce 2, je poplatník oprávněn podat takovou stížnost správci daně do 60 dnů ode dne, kdy měl plátce daně podat poplatníkovi vysvětlení.*“.
10. Podle § 237 odst. 2 daňového řádu „*[v] řízení o stížnosti na postup plátce daně se použije obdobně § 111 odst. 5 a § 112. Správce daně o stížnosti rozhodne tak, že stížnosti vyhoví nebo částečně vyhoví a současně uloží plátcí daně zjednat nápravu ve stanovené lhůtě anebo stížnost zamítne. Rozhodnutí o stížnosti se oznamuje poplatníkovi i plátcí daně.*“.
11. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]).
12. Soud v předmětné věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení takový postup soudu akceptovali.

13. Žaloba v zásadě obsahuje toliko jeden žalobní bod. Je jím tvrzení žalobce, že solární odvod má likvidační efekt na jeho majetkovou podstatu, což nebylo žalovaným zohledněno. Podmínkou relevance žalobní námitky ovšem je otázka, zda je dopad solárního odvodu na ekonomickou situaci žalobce podstatný pro řízení podle ustanovení § 237 odst. 3 daňového řádu, neboť pokud v tomto řízení není možné dopady solárního odvodu zohlednit, nemůže být ani argumentace žalobce (směřující právě k dopadu solárního odvodu na její majetkovou podstatu) relevantní a nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.
14. Soud v této souvislosti konstatuje, že se s uvedenou otázkou již vypořádal v rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 45 Af 7/2015 -35, přičemž správnost názoru zdejšího soudu byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 1 Afs 9/2017-31, potvrzena. Soud v uvedené věci vycházel z názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v usnesení ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013-57, publikovaném pod č. 3000/2014 Sb. NSS, že *„[s]tížnost dle § 237 daňového řádu představuje specifický prostředek obrany poplatníka vůči plátcí daně při uplatňování srážkové dani. Jedná se o ochranu před nezákonným postupem plátce, o nástroj určený pro řešení sporu mezi plátcem a poplatníkem, který slouží zejména k tomu, aby byl postup plátce podroben kontrole státní moci a poplatník byl před případným nezákonným postupem plátce prostřednictvím konečného rozhodnutí správce daně ochráněn. Bylo by absurdní klást na plátce povinnost, nota bene bez jakékoliv psané právní úpravy, aby sám posuzoval likvidační účinky solárního odvodu na poplatníka. I kdyby se tento institut aplikoval na solární odvod pouze přiměřeně a žádost o vysvětlení adresovaná plátcí byla jen jakýmsi formálním krokem pro následné uplatnění stížnosti u správce daně, umožňuje § 237 odst. 3 daňového řádu správci daně přezkoumat pouze postup plátce, tj. zda plátce při srážce solárního odvodu postupoval v souladu se zákonem o podpoře. Ten kromě osvobození malých výrobců nepřipouští žádné výjimky, na základě kterých by byl plátce odvodu své zákonné povinnosti zproštěn, jinými slovy neobsahuje žádný zvláštní mechanismus, jenž umožní individuální přístup k výrobcům, což ostatně konstatoval v bodu 89 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 sám Ústavní soud. Bylo by z ústavního hlediska a s ohledem na požadavky dělby moci přinejmenším problematické, aby neexistenci psané právní úpravy nahradila bez dalšího moc soudní.“* Na základě této argumentace NSS dovodil, že *„Konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie nelze zohlednit ani v řízení o stížnosti na postup plátce daně, ani v soudním řízení, které na ně navazuje“*. Tento závěr Nejvyššího správního soudu napadla MGP 2 s.r.o. u Ústavního soudu, který její stížnost zamítl nálezem ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2216/14, ve kterém uvedl, že argumentace Nejvyššího správního soudu z ústavněprávního hlediska plně ob stojí.
15. Soud tedy konstatuje, že v projednávané věci existuje ustálená judikatura správních soudů, včetně rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, podle které nelze dopady solárního odvodu v řízení podle ustanovení § 237 daňového řádu zohlednit. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č. j. 1 Afs 140/2008-77, publikovaného pod č. 1792/2009 Sb. NSS: *„[s]kutečnost, že judikatura byla sjednocena rozšířeným senátem, přináší zvlášť významné argumenty ve prospěch setrvání na takto vytvořeném právním názoru“*. Soud je toho názoru, že žalobce nepředložil žádné argumenty, jež by zpochybnilly správnost shora uvedeného závěru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Za takový argument nelze považovat ani poukaz na sdělení MF ČR, které doporučuje místo generálního prominutí daně (doporučeného Nejvyšším

správním soudem) použit pro zohlednění individuálních dopadů solárního odvodu institut posečkání (§ 156 a § 157 daňového řádu). Uvedený institut je nepochybně schopen překlenout dočasné obtíže způsobené solárním odvodem, tento argument však nemůže zpochybnit shora uvedené závěry judikatury o nevhodnosti a nepoužitelnosti institutu stížnosti na postup plátce daně pro zohlednění dopadů solárního odvodu. Námitky žalobce, které směřují proti nezohlednění dopadů solárního odvodu na jeho majetkovou podstatu, tak nejsou důvodné. Navíc v zásadě totožnými námitkami žalobce a MGP 2 s.r.o. se již ve vztahu k dřívějším obdobím zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 11. 2015, č. j. 8 Afs 119/2015-38, jímž shodný závěr zdejšího soudu potvrdil.

16. Vzhledem k výše uvedenému závěru se soud již nezabýval tím, zda v projednávaných případech měl solární odvod likvidační dopad na majetek žalobce, jelikož i kdyby mu v tomto bodě přisvědčil, na výsledku daňového ani soudního řízení by to nemohlo ničeho změnit. Proto ani soud neprováděl ve věci dokazování listinami, jež žalobce v žalobě označil, neboť nejsou pro posouzení věci významné.
17. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
18. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. dubna 2018

Olga Stránská v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.